

Ewout Eggink

Kneed schoorvoetend weer een ziel

gedichten

Ewout Eggink
Kneed schoorvoetend weer een ziel
– Gedichten

Uitgegeven door Via dell'Arte.
www.viadellarte.nl / info@viadellarte.nl

© 2017 Ewout Eggink
ISBN 9789082612813

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande toestemming
van Via dell'Arte.

Vormgeving omslag en binnenwerk:
Anna van Lingen / www.annavanlingen.com

Druk: Ipskamp Printing – Enschede

INHOUDSOPGAVE

6	Oh vreugdevolle dag	39	Nieuwe fles
8	Laat me nog even denken dat er tijd genoeg is	40	Huisje
12	Carine's rug	42	Geschoren
14	Boze dochter	44	Raadsel
15	Het mes	45	Idealen
16	Vishaak	46	Afscheid
18	Afspraak in Noord	47	Duizend
22	Drie stellingen	48	Het uur blauw
23	Het ware gezicht	50	Onvermogen
24	Over de grens	52	Alles op rijm
25	Leuke 'date'	53	De bever en de heer
26	Breng me thuis	54	Meisje -1-
28	Loom land	56	De vampier en de bidsprinkhaan
29	Dit meisje	57	Ongelijke leggers
30	Hypochonder	58	Man met een hobby
32	Verdraagsamen	60	Kaboutertje
34	Toen het duidelijk werd	61	Ronkende periode
35	Groots maar tevergeefs	62	't Kan van alles zijn
36	Keppeltje	66	Wees mijn fakir
38	Doler in aantocht	68	Met schiet graag

Oh vreugdevolle dag

Oh vreugdevolle dag,
toe juich het uit,
laat de wijzers van uw klokje tollen,
laat ons allen naar de dorpspomp hollen,
laat de hele uren slaan,
smijt de klepel naar de klok,
zodat het beiert over de uiterwaarden.

Oh vreugdevolle dag,
laat de zonne naar het zenith klimmen,
spits uw tepels,
laat het speeksel langs uw tanden kolken,
laat uw boeren nimmer uitgemolken
zijn, toe juich het uit,
laat uw bloemenknoppen open knappen,
laat het stromen, uwe sappen.

Oh vreugdevolle dag,
hark mijn lichaam aan,
vergeef me dat ik brildragend ben geworden,
dotter mijn geheugen,
maak mij half man half labrador,
zing mijn banden schor,
breek mijn porseleinen borden.

Oh vreugdevolle dag,
schetter de trompetten,
olifanten op ééne poot
gooien kamelen in de lucht,
zodat hun bulten exploderen
en als zoete regen naar beneden vallen.

Oh vreugdevolle dag,
blaas de wangen bol,
laat de tollies zwellen,
stuur sombermannen naar de hel
en laat ons stoppen met het mokken,
jaag de kippen van hun stokken,
doof het koudvuur met trappistenbier.

Oh vreugdevolle dag,
hijs banieren, vlaggen, vaandels,
stuw luchtballonnen naar het zwerk,
twitter de pannen van het dak,
laat de blauwe vinvis springen,
laat miljoenen met ons zingen:
'Oh vreugdevolle dag'

Laat me nog even denken dat er tijd genoeg is

Laat me nog even denken dat er tijd genoeg is
Laat me nog even denken dat er tijd genoeg is
om...
om dit gedicht
om dit gedicht
te zien ontbotten
en woord voor woord
op te zien groeien.

Laat me nog even denken dat er tijd genoeg is
Laat me nog even denken dat er tijd genoeg is
om...
een beetje voor ons uit te staren
of om de bakens te verzetten
om jouw tranen af te kussen
om de kersen af te blussen
en om niet zo voortdurend op te letten.

Laat me nog even denken dat jij alles kunt
Laat me nog even denken dat ik alles kan
en alles tegelijk
en dat de oogsten overvloedig zijn
en de slachten niet zo bloedig zijn
en de rode lopers ongelofelijk talrijk.

Laat me nog even denken dat ik
niets vergeten ben
Laat me nog even denken dat jij
niets vergeten bent
dat alles in je koffer zit
je hart, je ziel, je wezen
gelukkig, existent, genezen
en ik al wat zwart is heb gewit.

Laat me nog even denken dat jij
hier mag blijven zitten
Laat me nog even denken dat ik
hier mag blijven zitten
en hier mag blijven zitten denken
hier mag blijven zitten kijken
en mag kijken of jij hier mag blijven zitten
hier, op deze stoel.

Laat me nog even denken dat er tijd genoeg is
Laat me nog even denken dat er tijd genoeg is
terwijl ik weet
ik weet
dat jij zo gaat vertrekken
je wordt gehaald, misschien,
geroepen, misschien
iemand met een hand
of alleen, lopend, daarheen.

Tijd genoeg voor
voor lindenbloesemthee of bier of calvados.
Tijd genoeg voor
voor zachte handen die vol plezier
jouw ogen deppen met een doek
jouw harde voeten strelen met een veer.

Tijd genoeg om lang te formuleren
dikke zinnen die lekker fermenteren
gedragen door een saus van zoetzuurzoute
woorden die fel en ongemeen geïnspireerd
papillen doen ontbranden.

Laat me nog even denken dat ik
meer ben dan ik ben.
Laat me nog even denken dat ik
meer ben dan ik ben
laat me dat geloven
al is het maar heel even
laat me even zweven
op de toppen van verbeelding
en denken dat jij meer bent dan je bent.

Laat me nog even denken dat jij
het eeuwige leven hebt
Laat me nog even denken dat je
hier niet dood aan gaat
Deze voorstelling kent in zijn laatste akte
een flauw voorspelbaar einde.
Hoe saai is dat? Waar is de schrijver?
Dit plot is waardeloos!

Laat me nog even denken dat je groots
en meeslepend verder gaat
met mij en met ons
in een oneindige spiraal
van kunst en theater en gekwetter.
Wat ons nog te wachten staat is ongewis
maar weet dat wij er is.

Carine's rug

Haar naakte rug
verhief zich
zo fier
en welgevormd,
zo trots
en zonder schuld
zo krachtig
en wellustig,

uit de ongephotoshopte compositie
dat de omringende pixels
het zweet uitbrak
over zoveel vanzelfsprekendheid.

Het mengde zich met
het water van het zwembad.

Maar donkere wolken pakten zich samen.

En wat bezielde de man in de blauwe
zwembroek, die op handen en knieën
aandachtig het patroon van de matras
op de ligstoel leek te bestuderen?

De bilnaad,
de hare bleef net ongezien.
En juist dat ongeziene deed ons blozen.

Niet lang daarna stortte de hemel zich
uit en mengde zich met het water van
het zwembad.

En vervolgens stortte haar hart zich uit
om zich samen met haar naakte rug
te mengen met het water van het zwembad.

Zoveel bozigheid.
Ik koester, knuffel, troost,
verwarm, draag,
met lianen van kasjmier.
Waarom dan zoveel bozigheid?

Daar komt die blik.
Er suist een commando door de lucht.
Ik kan deze net ontwijken maar krimp
evengoed ineen,
versplinter.
Uit duizend scherven kneed ik
schoorvoetend weer een ziel.

Nu steekt een storm op
die het kleine meisje haast verzwelgt.

Bozigheid wekt bozigheid.

In deze kamer vechten nu
twee tornado's om lucht.

Zoveel bozigheid is ongenadig
en als een beeldbuis implodeert de kamer.
Al snel hoor ik haar huilen.

Jij kabbelde wat af.

Ik meende de schittering van metaal te zien.

Alle woorden die jij op elkaar stapelde
in omvang zeker zo groot als elk
denkbaar bouwwerk,
– hier om de hoek staat een paleis –
maar in permanente staat van instortingsgevaar.

Ik meende het snijden van lucht te horen.

Al die blokjes lucht
door jouw lippen afgezoomd,
vervluchtigd tot een krachteloos gebazel.
Veel gespin weinig wol.

Ik meende het lemmet in
mijn vlees te zien verdwijnen.

Steeds vormelozer,
Je opgeblazen smoel,
je woekerende taal,
je gepromilleerde lethargie.

Ik meende dat ik het was die stak.

Stakker die ik ben.

Hij loopt op lemen voeten.
Een ander duwt zijn spoor
van onbetekende passen
steeds dieper in de klei.
Een derde, dof en uitgekamd,
heeft moeite om de rij te sluiten.
Ze lopen jong maar zonder idealen.
Ze snakken naar een pils,
een joint, een wijf.
Ooit was de doelmond daar,
ze droomden juichend in de lucht
maar neergestort als Icarus
restten er blinde wegen.

Hij loopt op lemen voeten.
Een ander duwt zijn spoor
van onbetekenende passen
steeds dieper in de klei.
De laatste in de rij
verzinkt tot aan zijn billen.
Een stille polonaise klinkt
onbedoeld als ganzenmars.

Mars marcheert
de ganse dag
– ongebruikelijk voor vissers –
van stek naar stek.
Werpt onophoudelijk venijnig
met sterke zwiep
zijn hengels uit.
Gulzig, hongerig
op jacht naar soepel
jong kanonnenvoer.

De jongens met hun lemen voeten bijten.
Daar staan ze
met een vishaak in hun mond.

Afspraak in Noord

Wij ontmoeten elkaar in Noord,
de coördinaten van het etablissement
zijn ons niet bekend,
de locatie des te meer.
Daar zal het zijn.
Daar gaat het gebeuren.
Zondag 23 maart.
Om 10.00 uur stipt.
Wij dragen een huispak
en een raar mutsje
zodat iedereen aanwezig ons
meteen zal herkennen
als zondagse mensen,
zondagse mensen op zoek naar een verbond.

Een simplistisch verbond?
Wij verklappen niets.
Een dialectisch verbond?
Men zal er lang naar gissen.
Een Europees verbond?
De speculaties nemen
voluptueuze vormen aan.
Ein energie verbündnis?
Men kijkt nu wat argwanend
Een verbindend verbond? Duits?
Nu rijdt men een scheve schaats.
Het allitererende brengt ons uit
ons evenwicht.

Wij hebben wandelschoenen aan,
op hoge hakken kunt u ook lopen
vergeet dat niet,
maar comfort zou mijn advies zijn.
Een mooi advies om in de wind te slaan.

Wij verlaten door de scheve schaats
terstond het pand.
De aanwezigen in verwarring.
De coördinaten, nu zelf ontheemd,
dringen ons geen richting op.
Wij zullen avontuurlijke wegen inslaan.
Niet in de laatste plaats om
ons opgefokte hart,
dat pookt als een heipaal,
bang en gretig
kwetsbaar en gulzig
de ruimte te gunnen.
Wij gunnen elkaar de ruimte.
Wij gunnen er sowieso lustig op los.
Wij kijken niet op een gunninkje of meer.
Wij marcheren tot we niet meer willen.
Dat was vroeger wel anders,
toen liepen we door tot de
overwinning was behaald.

Wij zullen energie wisselen.
In woord en beeld
in klankrijm en puntdicht.
Wij zullen onze fysicaliteit ervaren,
etaleren, manifesteren.
Nederig en zonder aarzeling.
En daarbij met zacht gegrom
elkaar diep diep diep in de ogen turen.
Gelieve geen snor te dragen,
Ik mocht u eens niet herkennen.

In welke staat ook,
halfnaakt, amechtig,
euforisch, ontdaan,
ik vertrek om 12.30 uur,
het ligt niet aan u,
ik ga naar Scheveningen.
Zo zal het gaan.
Dat is wat we doen.

Walgelijke hoed
Abominabel onderstel
Krakkemikkig bekkengebied
Kleurloos mengsel
Futloos haar

Helaas met het voorgestelde
beleid kunnen wij niet instemmen.

Razendsnel biopt
Adequate punctie
Fascinerende scalp
Vlijmscherpe obductie

De emotieve kwaliteiten van deze
kandidaat zijn ver onder de maat.

Gruwelijk litteken
Afzichtelijk buikvet
Riekende huidziekte
Verdampst libido

Deze mens mag er zijn, met alles wat er is.

A: Ik ben er dus ik mag er zijn.
B (nogal bits): WAT zeg je?
A: Sorry, ik werk in een magazijn.

Ik zie een muur,
een bord,
een plaat staal.

Mijn zicht is zo beperkt. Al veel te lang.

Een drillboor.
Een zaag.
Een snijbrander.

Ik beuk door pleister, steen, cement.
Trek door nerven, splinters, knoesten
en snij met de blauwe razende vlam.

Zoals Michelangelo door geaderd
Carrara marmer,
houw ik mij een weg.

Hortend en stotend verschijnt
mijn ware gezicht.

Het hangt in flarden om mijn schedel.
Bloed, snot, wondvocht, speeksel, tranen,
er druipt van alles
langs mijn gescheurde wangen.

Mos.
Schimmel.
Roest.

Het is geen hek
maar meer een kader.
Het is geen bedding
maar meer een ader.

Het is geen muur
maar meer een scheiding.
Het is geen gezicht
maar meer een wijding.

Tussen jou en mij bevindt zich altijd huid.
Ik zou zo graag versmelten.

Het is geen kloof
al bakent het wel af.
Het is geen slagboom
al kan het op en neer.

Het laat zich wel passeren
zonder veel formaliteiten.
Het kan ook zwaar blokkeren
dan kun je niet meer schijten.

Het is geen wand
het is wel semi-permeabel.
Het is geen brug,
het verbindt wel twee extremen

Het ongehekte is mij lief.

Opdracht gestoffeerd,
buikje uitgehangen,
niets staat contact nu nog in de weg.
Ze heet Cecile maar noemt zich Claudette.
Ze heeft douane om haar
fysieke grenzen te bewaken.
Ze is een beauty, een parel om te zien
maar foto's misleiden, net als woorden.
Alles kan je worden wijsgemaakt.
Ze heeft zich al vaker door groot geschapen
zuideuropese minnaars,
onverstaanbare complimentjes liflaffend
in haar oren laten smiespelen.
Dus loop ik achter de feiten aan.
Met goede bedoelingen hoor.
Ik wil haar geen pijn doen.
Nou, dat wil ik eigenlijk wel.
Nu de belachelijke positie waarin
zij mij heeft uitgenodigd
ten volle tot me doordringt.
Ik wil weg,
maar word door haar douane
in de nek getackeld.
Of ik wel een uitreisvisum heb?
Nee natuurlijk niet, vleeskwest,
ik ben hier virtueel,
niet als sterkhouders. Kom op!
Het nut van valse namen
begin ik te begrijpen.

Dit doe ik nu dagelijks,
omzeil grensposten om als
liefdessmokkelaar straks
een harem te omarmen.

Breng me thuis

Wil ik in een somber café
een pisang-jus bestellen,

breng me thuis

Begin ik te kwijlen
als ik een meisje van zestien zie,

breng me thuis

overweeg ik serieus
een vakantie naar Atlantis,

breng me thuis

Wil ik iemand met een functie
omstandig gaan beledigen,

breng me thuis

dreig ik me in het bijzijn
van familie naakt te gaan ontkleden,

breng me thuis

Maak ik avances jegens
een lange blonde vrouw met
roodgeverfde lippen,
sta ik te slijmen en te beffen
in een smoezelig kunstenaarscafé,

breng me thuis

Gesprek over emigratie,
ik zeg dat ik dat wil?
Gesprek over inspiratie,
ik zeg dat ik dat heb?
Gesprek over inseminatie,
ik zeg vanavond nog?

breng me thuis

Wil ik dronken en ontuchtig
een mooie negerin met grote borsten
vol op de bek gaan pakken?

bied alvast excuses aan
maar vraag haar naam, haar telefoonnummer,
haar geboortedatum, geboorteplaats....
haar cupmaat en haar bovenwijdte...
nee nee ik wil natuurlijk alles over haar weten,
haar hobby's, haar favoriete gerecht...
haar cupmaat en haar bovenwijdte...
dan kan ik zo'n mooi bh'tje voor haar kopen,
en ze heet, ze heet, Gladys,
ze woont, ze woont op het KNSM eiland
in Amsterdam in zo'n penthouse,
met een open wenteltrap,
en dan komt ze naar beneden over die trap,
in dat minuscule bh-tje...
ik ben natuurlijk alleen maar geïnteresseerd
in haar karakter, haar favoriete dichters,
houdt ze van Komrij, Kopland, Vinkenoog,
Deckwitz, Wuck, Rous?
Je moet haar cupmaat en haar bovenwijdte
vragen, doe je dat? Omdat je mijn vriend bent?

Het lome land wil niet betreden worden,
het lome land wil rust.
Het lome land wil niet doorsneden worden
door ploegen, wegen, waterstromen,
het lome land wil dromen.
Het lome land wil branden in de zon
en drinken van de regen,
huiveren in winterkou
en voorjaarsbloesems wegen.

Het lome land wil niet belopen worden
door paardenhoef of mensenvoet.
Het lome land wil golven van zichzelf.
Omhoog, omlaag uit vrije wil.
Niet afgegraven worden
door boer of werkman, rijke luis
en huizen moeten dragen.
Of torens, bruggen, staalgeweld,
waardoor het lome land ontvelt.

Het lome land wil niet geteisterd
worden door gif en vuil en industrie.
Het lome land wil niet gepleisterd
worden, het lome land heeft allergie
voor tempo en vooruitgang,
voor ontwikkeling en dwang.

Van berg tot bos, van meer tot kust,
het lome land wil rust.

Alsof een pakking wordt omgeslagen
warme olie de huid binnendringt,
een bron opwelt,
een kristal het licht breekt,
de adem stukt bij zoveel stoom,
of op een schitterende zomerdag
bij het voetje voor voetje
steeds iets dieper de zee in,
'Nee spat me niet nat, ik haat het'
het koude water de longen harnast.

Het is een zó liefdevol omarmen
dat het op stikken lijkt.
Maar mooi stikken, prachtig stiksel.

Een vlinder die plotsklaps
uit het hart ontpopt.
Huilen is maar schamel uitgedrukt
'nee zeg', het overspoelt
het grijpt bij de strot
een peristaltiek die
in een oogwenk
alle gevoel naar boven braakt.
Maar mooi braken, prachtig braaksel.

Lamme pop, dat ook.
Wiebelbenen die oplossen in hermetisch zwart.
Het schiet vanuit het beenmerg,
vanuit de stamcel,
vanuit een pitterig aminozuurtje
zo 'pats' naar hart en hoofd.
En alle zintuigen wikkelen tornadesk ineen
verenigd, verbonden, verdraaid.
Maar mooi draaien, prachtig draaisel.

Hypochonder

Op maandag denk ik kanker,
op dinsdag denk ik hartaanval,
op woensdag, hersenbloeding,
op donderdag, dan denk ik niet,
vrijdags kan van alles zijn.

Al lijkt 't onverzoenlijk,
't is allemaal zo aandoenlijk,
want alle gedachten,
maar dan ook allemaal
zijn zo verdomde terminaal.

't Is geen wonder, geen wonder, geen wonder,
ik ben een onverbeterlijke hypochonder.

De weekends breken aan,
de drank vloeit immer rijkelijk.
Geen zorgen meer voortaan
zelfs roken lijkt profijtelijk.
En op het toppunt van de euforie
krijg ik een pijnscheut in mijn knie.
De diagnose onverbiddelijk,
amputatie en wel onmiddellijk.
De stomp zal gaan ontsteken
en daarna volgt necrose,
nog maximaal twee weken
is denk ik mijn prognose.

't Is geen wonder, geen wonder, geen wonder,
ik ben een onverbeterlijke hypochonder.

't Is geen wonder, geen wonder, geen wonder,
ik ben een onverbeterlijke hypochonder.

Een nieuwe week begint,
ik mijmer over 't leven
meteen komt de gedachte op:
't duurt écht maar heel even.
Als ik straks ga slapen
word ik zeker niet meer wakker,
verrek mijn kaken bij het gapen
wat ben ik toch een stakker.
Epileptisch angstsyndroom,
ik spring zwetend uit mijn stoel,
die moedervlek een melanoom,
in mijn vinger geen gevoel.
Kriebel in een been,
zie je wel trombose,
eenzaam en alleen,
een rillende psychose.
Een heel klein beetje pijn
wordt zeker ongeneselijk,
een druppel bloed is dodelijk,
een griepje kan het einde zijn...

't Is geen wonder, geen wonder, geen wonder,
ik ben een onverbeterlijke hypochonder.

Verdraagsamen

Werd ik wakker als een neger,
ging ik slapen als een Turk,
was ik de ene dag integer,
de andere dag een schurk.
Op zaterdag een Jood,
op zondag een sjiïet,
een paar uurtjes Herman Brood,
een paar uurtjes travestiet,
een paar uurtjes verlicht despoot,
een paar uurtjes heremiet.

En nee, ik laat mij niet belezen
geen schrift ontsiert mijn huid.
U wordt niet op symboliek gewezen
mijn taal dient elk geluid.
Zowel koosjer als halal
op mij past gene mal,
u hoeft mij niet te vrezen.

Ging ik werken als een Marokkaan
en daarna zuipen als een Rus,
kon ik zoenen als een indiaan,
dan gaf ik jou een kus.
Vandaag geloof ik in God
en morgen in een boom.
Vanochtend heb ik alles opgepot,
vanmiddag spendeer ik het gewoon.
En was ik hier als Argentijn
dan zou ik inmiddels koning zijn.

En nee, ik laat mij niet belezen
geen schrift ontsiert mijn huid.
U wordt niet op symboliek gewezen
mijn taal dient elk geluid.
Zowel koosjer als halal
op mij past gene mal,
u hoeft mij niet te vrezen.

Ieders bloed is rood
en allen moeten wij ontlasten.
Eender zijn wij in de dood,
laat ons verdraagzaamheid gelasten.
Laat ons drinken uit de smeltkroes,
de smaak verblijdt mij keer op keer
en bent u bang voor deze lakmoes,
vertrek dan met een ruimteveer.

En nee, ik laat mij niet belezen
geen schrift ontsiert mijn huid.
U wordt niet op symboliek gewezen
mijn taal dient elk geluid.
Zowel koosjer als halal
op mij past gene mal,
u hoeft mij niet te vrezen.

Toen bleek dat mijn beste vriend
 een lafaard was,
 mijn broer een hoerenloper
 en ik, dat wist ik natuurlijk al,
 een fraudeur, een bedrieger, een leugenaar.
 Toen dat alles op die zondagmiddag duidelijk
 werd als een grote verzengende onthulling
 toen explodeerde de aarde in een orkaan
 van krijssende stemmen.

Wat weten wij van elkaar,
 niets zo bleek.
 Niets wat er toe deed tenminste,
 we kenden vreemde buitenissige
 eigenschappen
 en hobbyistische frivoliteiten
 maar wat ons ten diepste bewoog
 of angst aanjoeg,
 wat ons naar adem deed happen,
 waar ons het zweet bij uitbrak,
 waar wij naar hunkerden,
 waar wij ons voor schaamden,
 we wisten het niet,
 we hadden geen idee.

Dat hele leven dat we met elkaar al optrokken,
 we hadden het voortdurend verborgen.
 Handig omzeild, voorgelogen, weggelachen.
 Tot die zondagmiddag en toen
 explodeerde de aarde in een orkaan
 van schrille krijssende stemmen,
 die onze trommelvliezen deed scheuren,
 onze hersenvliezen, als bij een wee deed
 breken, waarna de amygdala en de rest van
 de kwabben zich een weg naar buiten persten.

Dacht ik dan dat ik iets wist?
 Wat dacht ik dan te weten?
 Ik die eerder denk aan gissen
 en nog vaker aan vergeten.

Wist ik iets dat ik niet dorst te weten?
 Of is alle kennis groots maar tevergeefs?
 En al vaak tot op de draad versleten?

Had ik kunnen weten wat ik wist?
 Hoogmoedig en verwaand,
 deemoedig en betraand,
 hield ik mij voor onwetend.

Inmiddels is het wulps en kirrend
 boek der kennis, vuistdik, flinterdun,
 wat weet ik ervan,
 uit mijn hoofd gevlogen.
 Bewust liet ik het gaan,
 voordat het door ouderdom verpulvert.

Voor hem was ze een grote onbekende,
slechts haar geur vertrouwd.
Haar zoete mond deed hem bezwijken.
Ze leek hem ongetrouwd.

Ze lag tussen zijn plooiën,
hij plantte zijn nagels in haar rug.
Gekromd, gekruld, gekust,
geen harmonische violen,
hier gierde louter lust.

Flits en vuur en vlammen.
De ogen van een vreemde,
dat is juist zo opwindend,
niks beleefd en zou je misschien,
bovendien is ze verslindend.

Bezweet gelouterd been om benen
haar adem als een föhn.
Maar als hij laat in de morgen wakker wordt
is zij beslist verdwenen.

Het lege bed beblikkend,
en tong langs lippen likkend
ontsnapt hem een krakerige kreun.

Want zie, wat ligt daar op het kussen,
zonder vragen, het trilt een beetje traag
en hangt kunstmatig nergens tussen.

Hij denkt: nou ja waarom ook niet,
pakt het opvulstukje op
dat onnavolgbaar aan haar rechterborst
ontvallen is en plaatst het op zijn schedel.

Hij spoedt zich naar de synagoge
de blikken van voorbijgangers negerend.
Op zijn gladde kale hoofd ligt
verbaasd en tevens amuserend
een wit siliconen keppeltje,
blij met deze onverwachte wending
van de dag.

Je voelt je zo verloren
dat je niet verwacht je
ooit nog terug te vinden.

Geen lief, geen werk,
binnenkort geen huis meer.
Daar, helemaal aan de platte
rand van dit doolhof
een goed huis, dat moet gezegd,
het vestte je.

Als een loopse Ariadne
trek jij vast een bloedspoor.
Hardnekkiger vlekken zijn er niet,
zeggen ze,
maar jouw bloed vlekt niet.
Opmerkelijk.
Net of het een bestanddeel mist.
Je ziet de druppels vallen
maar voordat ze jou een uitweg
kunnen bieden zijn ze opgelost.

Net of jij een bestanddeel mist.
Dat van gevonden worden.
Dat van willen weten waar je bent.
Dat van mij missen.

PIJN
WOEDE

Slok

TRAAN
SCHREEUW

Slok, slok

GA
WEG

Hijs, Slok

MOND
OPEN
GEEN
GELUID

Slok, Slok, Hijs

DOE
IETS

Sslok

NEUS
BLOEDT

Sslok, Sslok, Sslok

DAT
NIET

Hijssss, Ssslok

Eén
(H) IK
Eén
ZAAM

Hij..., ...ijs, Slookkk...

NIEUWEFLES

Het is een bouwval, een klein gammel pandje.
De balken zijn rot en het lekt als een mandje.
De vloeren zijn dof en overal stof,
maar wij zijn thuis, ik noem het ons huis.

Er is nix, geen drankje, geen hapje.
Er is kapok want de kussens zijn stuk.
't Is koud en 't tocht, het piept in de sponning
maar wij zijn thuis, ik noem het ons huis.

Oost, west, thuis best
geldt dat niet voor iedereen?
Warm nest, wollen vest
spinnenwebben om je heen.
Ik wil nog niet verhuizen,
ik dans samen met de muizen,
dit is thuis,
ik noem het ons huis.

Het is een krot of meer een ruïne.
Het is een wrak en 't stinkt naar urine.
Het is een sjofele boel er staat niet
één goeie stoel,
maar wij zijn thuis, ik noem het ons huis.

Ik maak een vuur al is er geen schoorsteen.
Ik maak een grap en jij lacht je een kriek.
Dus laat de wind maar huilen
bij elkaar kunnen we schuilen,
wij zijn thuis,
ik noem het ons huis.

Het is de kracht om te geloven
in barmhartigheid van boven.
Het is de wil tot overleven,
het is meer nog dan verheven.
Het is de charme van ontbering
en de luxe van verkering,
het is pure romantiek
ook al worden we er ziek,
wij zijn er thuis:
ik noem het ons huis.

Geschoren

Ze scheert haar mooie lange benen,
ze scheert haar zacht behaarde oksels,
ze trekt de haren rond haar tepels uit.

Ze harst, ze stript,
ze schreeuwt, ze flipt.
Ze heeft haar schaamhaar kort geknipt
en wil nu nog uit alle macht,
een glad en kaal geslacht.

Daar loopt ze met haar kale kop
en ringen in haar oren,
uit eigen vrije wil
is ze van top tot teen geschoren.
Ze denkt niet aan de pijn,
noch aan de irritatie,
ze denkt niet aan de jeuk,
ze gaat voor de sensatie,
ze juicht het uit
voor een ieder die wil horen:
ik ben de mooiste vrouw,
van kruin tot kruis geschoren.

Ze gaat tekeer als een barbier
met een bloeddorstig soort plezier.
Ze epileert, ze maltraiteert,
een ontharingscrème dik opgesmeerd.
Ze harst, ze stript,
ze schreeuwt, ze flipt.
En draagt nu ook met volle pracht
een glad en kaal geslacht.

Ze scheert haar mooie lange benen
tot ook het vel daar is verdwenen.
Ze scheert het dons van al haar wangen,
ze scheert haar nek, haar hals, haar buik.
Ze scheert haar polsen door,
van achter en van voren,
ze heeft zich dood geschoren.

Hij hoort gerinkel in de gang.
 Er wordt gerommeld aan het slot.
 Zijn adem stukt en hij wordt bang.
 Er klinkt een angstaanjagend schot.

Het tuig is onderweg,
 met haat en met geweld,
 zijn allerlaatste uren zijn geteld.
 Straks wordt hij hier vermoord,
 of erger nog, verkracht,
 de slagers van de nacht staan voor de poort.
 Oh, was hij maar een held, een held, een held.

Er dwaalt een spookbeeld door zijn hoofd.
 Morgen stort alles in elkaar.
 Zijn liefste heeft een ander trouw beloofd.
 Hij ligt gewond op een brancard.

Hij wordt door niemand meer gebeld,
 hij wordt door iedereen veracht.
 Er is ineens een nieuwe wet van kracht.
 Hij heeft in alles dan gefaald,
 hij heeft alles onderdrukt,
 hij is overal verdwaald, hij is mislukt.
 Oh, was hij maar een held, een held, een held.

Zwevend door zijn geest,
 in deze cel is hij nog nooit geweest.
 Alles onderbewust,
 niet geslapen en niet uitgerust.
 Slapeloosheid, hij is z'n slaap kwijt.
 Het raadsel van het brein.

We hebben niets te melden.
 We hebben niets te zeggen.
 We hebben niets te willen,
 want anderen beslissen wel voor ons.

We hebben niets te doen.
 We hebben niets om handen.
 We hebben niets om voor te vechten,
 want anderen vechten wel met ons.

We hebben alles al gedaan.
 We hebben alles al gedacht.
 We zijn overal geweest, vandaag.

We hebben geen plezier.
 We hebben geen verlangen.
 We hebben geen gevoel,
 want anderen voelen niets voor ons.

We hebben niets geleerd.
 We hebben geen besef.
 We hebben geen idee,
 want anderen bedenken iets voor ons.

We hebben alles al geslikt.
 We hebben alles al verteerd.
 We zijn kinderen van deze tijd
 vertwijfeld en op zoek naar alles.

Wijzers zonder richting.
 IJzers zonder vuur.
 Doorgaan tot het krieken van de dag.

Zwart vol wolken is de hemel
zwart vol tranen is mijn hart
zwart van zouten zijn mijn ogen
zwart van snikken is mijn smart.

Want voor altijd is dit afscheid
nooit meer zien wij jou terug.

Straks sluit de toegang tot jouw graf
en de zon verdwijnt van jouw gezicht.
Je kon je noodlot niet ontvluchten
zoals geen mens ontsnappen kan
dan dooft het licht.

Want voor altijd is dit afscheid
nooit meer zie ik jou terug.

In een mist van tranen staan jouw geliefden
helemaal alleen met hun verdriet.
Het leven kiest zijn weg
zoals het altijd heeft gekozen
en van die weg bestaat geen plattegrond.

Maar voor altijd is dit afscheid
nooit meer zie ik jou terug.

Duizend beelden op mijn netvlies
duizend wonden in mijn hart
duizend herinneringen
mijn hand verstart.

Duizend wilgen langs een dijk
duizend sparren rond een ven
duizend vrienden
die ik geen van allen ken.

Duizend wensen op mijn tong
duizend woorden die ik zeg
duizend handelingen
ik strik mijn veters en ga weg.

Duizend lelies in een meer
duizend zenders op TV
duizend zonnestralen
en neem een lunchpakketje mee.

Duizend druppels uit de lucht
duizend uren in een dag
duizend tranen in een oog
ik twijfel en ik lach.

Duizend hoogdravende ideeën
duizend schimmige moralen
nog duizend idealen
ik loop door en ga verdwalen.

Het uur blauw

'k geef niks om carrière,
geef mij nog maar een bier.
Een meisjes derrière
die doet mij pas plezier.

Ik pluk de dag jazeker
en rij mijn motorfiets.
Schenk bij die glazen beker
niets interesseert mij niets.

Ik ben een bok met kloten
en ik kloot de hele dag.
Ik doe dat onverdroten,
ik doe dat met een lach.

Zo vullen zich de dagen
met drank en met jolijt.
Een eend de kop afzagen?
Ik heb voor alles tijd.

Geef mij maar zestien vrouwen
in mooi zwart ondergoed,
met ogen die vertrouwen
op mijn artistiek gemoed.

Ik ben een bok met kloten
en ik kloot de hele dag.
Ik doe dat onverdroten,
ik doe dat met een lach.

Ik bouw een klein prieeltje
en schilder alles blauw,
een pittoresk tafereeltje
met verse kabeljauw.
Geef mij maar zestien meisjes
in spaarzaam ondergoed,
met tepels als radijsjes
die ik verzorgen moet.

Ik ben een bok met kloten
en ik kloot de hele dag.
Ik doe dat onverdroten,
ik doe dat met een lach.

Onvermogen

Een miljonair op de Seychellen
is onvermogen,
als hij niet kan bellen.
Een vrouw die wel wil maar niet kan zogen.
Natte was die niet wil drogen.
Verliefd, verloven, getrouwd, bedrogen,
klinkt nogal als onvermogen.

In schoonheid streven naar perfectie
is onvermogen,
als ik nog een vlek zie.
Die miljonair op de Seychellen
is onvermogen,
hij kan nog steeds niet bellen.

De stappen van een ander maken,
dat kan je niet, dat kan ik niet
Met de klok de klepel raken,
dat kan je niet, dat kan ik niet
De tranen van een ander plengen,
dat kan je niet, dat kan ik niet
Als een alchimist metalen mengen,
dat kan je niet, dat kan je niet
Gewikt, geweegt, gewokt, gewogen,
klinkt nogal als onvermogen.

Platte band, brug open, trein gemist,
harde schijf gewist, moest lopen,
kom later want hand verbrand,
verschrikkelijk gewoon
moet je kijken wat een blaren,
kan echt niet komen, moet bedaren,
't is ongelogen, onvermogen.

Die miljonair op de Seychellen
blijft onvermogen,
kan niemand iets vertellen.

Dan zijn er nog jouw blinde ogen
en ons kijkend onvermogen.
Wij zijn tot tranen toe bewogen
door ons almachtig onvermogen.

Op het kruispunt van de wegen
kijk ik onbevangen om me heen.
Ben ik voor of ben ik tegen
ben ik samen of alleen.

Ik ben alleen en ik ben voor
maar om een keuze nu te maken
terug, of links, rechtsaf, rechtdoor
dat valt niet mee, mijn stemmen staken.

Ik sta daar zo een aantal weken
kijk niet op en kijk niet om.
In die tijd is mij gebleken
de keuze is een optelsom.

Zo veel heden en verleden
in één moment tot stand gebracht
doet mij geen weg betreden
ik sta stil, ik sta op wacht.

Wachten op erkenning of de dood
de toekomst die het leren zal.
Ik wacht mijn arme voeten bloot,
zij wachten tot ik val.

Aan de oever van een meer,
woonde een bever en een heer.
't Was de bever die alsmaar knaagde,
aan alles dat de heer behaagde.

Zijn huis, zijn pijp, zijn wandelstok,
de bever knaagde desnoods nog zijn sok.
En alles stortte in, viel uit elkaar,
de bever onverstoortbaar, knaagde maar.

De heer leek, zo op het oog, een fatalist,
daar hij van de bever wist.
Toch liet hij het dier zijn gang maar gaan,
en die beslissing kwam hem duur te staan.

Want nadat het huis was ingestort,
de pijp gekort, de wandelstok in twee.
Kreeg de bever een idee
en zonder het te vragen,
begon hij aan de heer te knagen.

De heer las rustig in zijn stoel zijn krant,
de bever knaagde zijn gevoel en zijn verstand.
De heer stond op maar zeeg meteen ineen,
de bever knaagde aan zijn been.
De heer lag levenloos, zijn blik verstard,
de bever knaagde aan zijn hart.

Zo leek de bever dus voor immer uitgeknaagd
totdat er rond het lijk zes planken zijn geschraagd.
Aan het meer onsteeg een witte mist,
de bever knaagt nu aan zijn kist.

Meisje -1-

Ik heb het bed gedekt
met zilver ingelegd.
Jouw lach als stralende guirlande
om jouw kussen
die mijn huid beroeren.
In elke porie breekt een brandje uit.

Hackt's hier?
Dann ist das doch DER HAMMER.

Ik heb de tafel opgemaakt
met het zuiverste katoen.
Een kwarteltje, courgette, gember.
Je lange benen uitgestrekt.
Laat alles nu maar los,
ik hou je vast.

Mijn hart stelt haar kamers voor je open.
Mijn boezem omvat jouw boezem
stevig is het woord niet, omkrullen,
om te ontbolsteren wat ons gevoel doet.
De kamers slaan met de muren van blijdschap,
ons onbedaarlijk verlangen.
Ons versmelten licht om de herinnering
aan het jarenlange stollen.

De taal mengt woorden, klanken, klinkers,
sappige sorbet van sausen
bouwt likkebaardende spraakkastelen.
Ik proef Fins en Duits en Engels,
gestut door Hollandse spiralen,
fusionlanguage.

Na nachten doorgevreeën
gevallen in een liefdescoma
alle huid wat rauw
und flasche leer.
Nah ja, kom dan nog een keer
dan kus ik je tot het ochtendgloren,
word opnieuw geboren,
vertel je wat de bloemen fluisteren,
het schuim, het zilte nat, de crème brulee
de koestering, het strelen,
de warmte na zoveel kou.

Geladen als een bidsprinkhaan
stap ik het tuinhuis binnen.
Ze schrikt niet, zelfs onaangedaan
trekt zij het garen door het linnen.

Ze is een vampier dat staat vast
en ik begin spontaan te bloeden.
Ze maskeert haar wezen met damast
maar gaat zich aan mij voeden.

Ze draait zich om en kijkt,
haar tong likt langs haar lippen.
Ze pakt haar linnen en ze strijkt
zo zacht, dat ik een kreetje laat ontglippen.

Ik wil hier wel zijn en ook niet,
ik zou hier kunnen sterven.
Ook zou ik in haar blote tiet
mijn initialen kunnen kerven.

Ze zucht, ze wenkt, sist: kom maar hier
ik ben als weefsel in haar handen.
Dan ontploft haar eetplezier
en knalt ze met haar tanden.

Haar plotselinge gulzigheid
doet mijn antennes rap verslappen.
Daar komt mijn eigen eindigheid
nabij, slurpende stappen.

Ze neemt een laatste teug, kijkt rond.
Ik zijg ineen op bed.
Ze droogt haar lange natte mond
met een ingelegd servet.

Ze fietst over een brug
met ongelijke leggers.
Ze schudt van nee,
ze is haarscherp over haar hachelijke situatie,
maar een weg terug is er niet.
Er volgt een onvermijdelijk vallen.
De oceaan is diep en barmhartig.
Opvallend goed in staat om eender
welke duik te breken.
De val is fraai en welgevallig
door struif en schitterende lichtpatronen.
Duurt veel langer dan verwacht.

Ze heeft het vallen niet afgewacht
en zwaait nu al uren,
sierlijk als Epke Zonderland
van legger naar legger.

Man met een hobby

Ik wil een man met een hobby.

Niet zo'n zaaddoos
die ongeïnspireerd, gedesoriënteerd
ongestroken en verkreukeld al dagen
op de bank hangt
z'n eigen stank vangt
en ligt te wachten tot de bel gaat.

Niet zo'n lompe zaadlob die denkt;
ik wil er wel naar toe
maar ik wil niet zelf achter het stuur zitten.
Ik ben echt veel te moe.
Ik wil me laten rijden, lekker makkelijk,
dan kom ik er ook.

Lauwe pis,
verhoogd valgevaar
randje hinderwet
afnemend grensnut
tweede hands stoma.

Zo'n kneus, zo'n knurft
die niets meer durft.
Zo'n kaffer, zo'n mandril
die niets meer wil.

Kijk 'm pulken aan z'n tenen,
velletjes, schilfertjes, stukjes eelt.
Je kijkt naar iemand met een missie,
iemand die zich niet verveelt.

Beetje krabben aan z'n ballen,
kijkt misschien een beetje dizzy,
overweegt een kwarteltje te knallen
terwijl ie met z'n piemel speelt.
Maar zelfs dat is teveel moeite,
la maar zitten la maar gaan,
't is echt al heel vermoeiend
om überhaupt rechtop te staan.

Erectie erectie,
ik ben dat slappe gelul zo zat.
Injectie injectie,
ik heb het zo met hem gehad.

Zo onvoorstelbaar indolent,
levenslustig als een crematorium,
kijkt stoned maar persistent,
naar een leeg aquarium.

Hij is vergeten waar zijn pen is
en weet niet meer of hij pro of contra staat.

Ik smee om wat viriliteit,
spierkracht, harde hand.
Luidlacht wandelstrand.
Daadkracht, overtuiging.
Met een welgemeende buiging.
Met een knik en elegantie
en een brandende ambitie.

Ik wil een man met een hobby zijn.

Het is niet ver van hier.
Het vraagt een ommetje.
Een kortstondig risico,
zonder grote consequenties.

De trekpop strikt zijn veters,
na wat heen en weer gepraat.
Hij heeft zich,
voor dit ongevaarlijk avontuur,
stevig schoeisel aangeschaft.

Kijk nu, wie komt daar aangedribbeld?
De hoog beborste dame van de hoek.
De winterschilder heeft haar
oude, rafelige kop
met een bezoek vereerd.
Een roddelblad onder haar arm.
Een wapen?

Enfin, ze gaan op weg.
De dame voor, de trekpop vlak daarachter.
Hij twijfelt of zijn voordeur
wel goed afgesloten is.
Al snel verlaten ze de dichtbebouwde kom.
De zandweg op.
Aan linkerszijde doet het landschap
aan een toendra denken.
Beiden kijken nu voortdurend achterom.
Een wijle later valt,
vlak achter een bremstruik,
hun mond stapelwijd open.
Want daar staat, alleen met kerstmis,
precies zoals is rondverteld,
een naakt kaboutertje,
met een, voor een naakt kaboutertje,
hele flinke lucifer.

In dat tijdsbestek, zo na de lunch,
waarin het haast lachwekkend stil is.
Het goed bedoeld gekakel
van het bezoek verstomt.

Het oude lijf rilt in de lakenzak.
Het valt uit bed, ziet u.

Dan start de ronkende periode
en de stilte lost op.

Vier mannen in een bed
– sorry in vier bedden –
de één pruttelt spartelt, de tweede
is verdwaald, een derde ligt aan slangen,
iets met voeding, zeggen ze,
maar aan dit oude lijf geen polonaise.
Waarom is het hier?
Het doet het toch?
Het denkt en praat.
Zo kort geleden kroop het bloed
waar het niet gaan kan, maar toch ging.
Iets met bloeding, zeggen ze.

Het hoofd gelooft het niet.
Het gaat beter met me dan ze weten.
Het wil naar huis, wie houdt het hier?
Het voelt wel moe, die slaap.

De ronkende periode is nu op volle kracht.
Het zaagt een ruimbemeten bosperceel
viraal aan splinters.

't Kan van alles zijn

't Kan gaan over de liefde
over hoe ik jou geriefde.
't Kan gaan over een boom,
over een droom of een fantoom.
't Kan gaan over een briesje,
over een windje, over een kindje,
een paar regels met venijn,

't kan van alles zijn.

't Kan gaan over verlangen,
't kan gaan over behangen,
over belangen tussen jou en mij
en hoe het zit, met dat of dit.
Over een zoen, over 'gaan we doen',
over een sprout, een schol,
een meerval of tonijn,

't kan van alles zijn.

Over angst, over 't langst,
ik ben het bangst voor demonen,
siliconen en sjablonen,
die me zeggen hoe het zit,
krijg een fit van dat geschreeuw
in een cartoon 'gaan we doen'.
Holle frasen, lege glazen,
vertel een mop of een verhaal
of zing een lied met een refrein,

't kan van alles zijn.

't kan gaan over de crisis
en dat je geld je lief is,
of over je salaris en dat
de deur echt daar is.
Over een barbecue in Soest
daar ging ik heen omdat 't moest,
ben je gek omdat ik wilde,
de worstjes die ik grilde,
lekker lam, of is het koe
of toch konijn,
't kan van alles zijn.

't Kan gaan over je moeder,
over een collega, over een slang,
over een chick met wie ik meega.
Over het gekanker heel de dag,
over wie ik leuk vind of juist
helemaal niet mag.
Over kriebel, over bloed,
ik voel me helemaal niet goed
en ik heb wel een vermoede,
ik heb ontzettend last van woede.
Ik hoor het legioen, 'gaan we doen',
maar d'r gebeurt geen ene flikker,
alleen de buiken worden dikker.

We hebben puisten en eczeem,
we hebben zweren aan ons been,
striemen op ons armen en knopen
in ons darmen;
dokter, dokter, dokter, wat een pijn,

't kan van alles zijn.

Dus je auto wil wel starten maar
hij maakt een vreemd geluid,
't gaat niet echt van harte maar
je gaat nog wel vooruit.
Je zit te stressen als een kip
en je vloekt als een matroos,
dus je rijdt naar de garage en
je vraagt wat is er loos?

'Spruitstuk, smoorhuis, spoorstangmagazijn'

't Kan van alles zijn
't Kan van alles zijn
't Kan van alles zijn

Wees mijn fakir

Wees mijn fakir,
tover mij met je
fabelachtige schalmij
uit mijn wak
dat mij diep als een trog omsluit.
Ik zal me op jouw schrille klanken
losmaken uit de beknelling
van zeesterren en anemonen,
waar tussen het minder goed
toeven is dan je wellicht denkt.

Als een geile Venus
zal ik mij oprichten
en cirkelend
mijn tong als een kalashnikov
omhoog dansen
waar het zonlicht mijn
toch al slechte ogen
nader zal verblinden.
Ah juist, er is geen zon.
Een somber wolkendek.
Mijn platgeslagen kop
ontmoet een grijze dag.

Wat een ontvangst fakir.
Wat hield je op?
Waarom liet je mij daar in die trog?
En ik maar hopen
en verlangen
en wachten.
Geen noot.

Mijn klewang had ik thuisgelaten.
Zou maar roesten,
dus niks, heldhaftigs
weggekapte zeesterren,
anemonen en ander diepzeegespuis.

Een lethargisch lijden
onmachtig hemel schreiend.
Waar was je?
Geef jou graag de schuld
van zuurstofloos gescharrel.
Verlossing, erbarmen, mededogen.
Niets.

En nu je eindelijk begint te blazen
kom ik opgehemeld maar keer
per ommekeer
terug naar trog.
Tift maar op met
je grijze dag.

Men schiet graag

Men kijkt graag naar een boom
die kinderen kan baren.
Men plant ze ook graag aan.
Men duwt de kluit stevig in
de losgeklopte grond
en vergeet hoe makkelijk
ontvlambaar jonge wortels zijn.

Men kijkt graag naar een leien dakje
en als het dakje zich genoeg schaamt
laat het haar slagroom lopen.
Dan opent men de mond. Gulzig.
Men houdt van slagroom van vijf
tot kwart over vijf.
Dat lijkt misschien merkwaardig of rigide,
maar men vindt het vanzelfsprekend.

Men kijkt graag naar het
karamelliseren van suiker.
Speciaal als het geurt op een vuur van
makkelijk ontvlambare jonge wortels.
De daaruit voortkomende behoefte
tot kussen onderdrukt men. Streng.
Men wenst hier geen discussies over.

Men kijkt graag naar harmonische taferelen,
mits in dorische ladder gesteld.
Mits men erop mag schieten.

Men schiet graag.

Uitbundige dank
aan Wiepkje 't Hart
en Sander Kollaard.